

НИКОЛАЙ ХАЙТОВ

ЗАВОЕВАТЕЛЯТ

chitanka.info

Ето как пропъдили габъра от буковата гора:

Тогава бил и той буче — мъничко. Оттам, в усойката, била гората, а през доля, насреща — Могилата, покрита цялата с камъни, висока и стръмна.

Рекъл царот на буките: „А бе, кой ще се наеме да заптиса насреща оня камъняк, да ми не блести в очите?“

Обадил се правият бук: „Не мога. Стръмно е!“

Обадил се дебелият бук: „Плитко е!“

„И я се не наемам — рекъл белокорестият, — жега е!“

Тогава се изтъпанчило бучето, мъничкото, и рекло на царот: „Я че идем. Бори ми се и че идем да се преборим с камънето, с жегата и стръмното“. И тръгнало. Тогава едрите буки го проклели: „Да идеш и да се не върнеш, дето ни осрами пред царот наш!“

Тъй и станало. Отишло бучето и се не върнало... Там останало и го нарекли „габър“.

В тая приказка не става дума за габърите — благородните, високите, които по стойка и красота могат да се равнят и с бука, а за габърите от най-долната порода, наричани „свинак“ — ония възловати, сиви и чепати габъри, които единствени растат по скалистата земя, без да ги е грижа дебела ли е почвата или не, влажна ли е или суха. От този габър по-жилаво и упорито нещо няма. Козите го ядат, престригват го, дъвчат го, пролет и есен е в устата на добитъка, но не гине. Попречат ли му да расте нависоко, пропълзява встрани. Страда, но не се предава. Гърби се като таралеж над земята и я пази от дъждовните капки и от вятъра. Дали се е разкаял той, че е напуснал селенията на бука и е отишъл да се бори с камънака в пущинака? Едва ли.

Дебелите буки са наистина стройни, спокойни, но те никога няма да узнаят какво е да стъпиш на камък, да го превземеш, да закриляш яребиците от сокола, да препъваш вятъра. Буките лазят по доловете като крадци, а габърът стърчи по високото, без да се бои от нищо. Буките се кланят доземи на вятъра, а габърът се надсмива над всички ветрове.

Ако не е той — свинакът, обезлесените скалисти склонове на Стара планина, Средна гора и Родопа щяха да бъдат пустини. Ако не е той да проправя пътя на гората към високите места, височините щяха да си останат недостижими.

Букът, ако трябва да ги сравняваме — е само една греда, а габърът — душа.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.